

Nathalie Pagie

De toneelclub

Proloog

Voordat je het zag, kon je het ruiken. Een weeïge geur die je deed kokhalzen zodra je de ruimte binnen kwam. Als je snel keek, leek er met het lichaam niets mis. Het lag op de rechterzij, een arm gestrekt en de andere gebogen op de borst. Het linkerbeen iets voor het rechter, alsof er nog een laatste stap genomen werd, en de voeten gehuld in hippe snowboots. Pas als je verder naar links keek, voorbij het omgevallen kamerscherm en de mand met hardhout, wist je dat het goed fout zat. Daar, in een plas donker bloed, lag het hoofd van de vrouw. De hals was aan de rechterzijde vlak onder het oor en de kaak in een rechte lijn afgekapt. Nauwgezet, bijna netjes. Tot onder de kin bleef de lijn recht, daarna werd het slordig. Aan de linkerzijde was de hals een slagveld, huid en spieren waren daar tot een onherkenbare brij gehakt. Iemand had grote moeite genomen het hoofd volledig van de romp te scheiden, alsof de dood alleen niet genoeg was geweest. Bovendien was het hoofd na de slachtpartij verplaatst. Het lag zeker vier meter van het lichaam verwijderd. Eenzaam en verlaten. De ogen geloken, de lippen licht uiteen en de dikke blonde krullen als een tooi gespreid.

1

Ze wist het meteen: dit was het, hier moest ze zijn. Haar nieuwe thuis. Een groot, leeg appartement met strak witte muren, een hoog plafond en heel veel licht dat in bundels zonnestralen door twee ramen naar binnen bulkte. Ze liep naar het eerste raam en zag onder zich de winkelstraat. Mensen met tassen, de jas over de arm, want het was onverwacht warm geworden, slenterden de winkels in en uit. Auto's cirkelden traag rondjes, op zoek naar een parkeerplaats. Niemand leek haast te hebben. Aan de overkant van de straat, boven de winkels, waren ook appartementen gebouwd. Ze zag de ramen recht tegenover haar openstaan. Een wit gordijn bewoog licht. Maar het was te ver om daarachter iets of iemand te kunnen onderscheiden. En daarmee ook te ver om gezien te worden. Een intens geluksgevoel overviel haar. Het maakte haar duizelig en ze moest zich vasthouden aan de vensterbank om te kunnen blijven staan.

‘En Elin, wat vind je ervan?’

Ze draaide zich om en zag het vragende gezicht van de makelaar, de sleutels waarmee hij net de deur had geopend nog in zijn hand.

‘Doen.’

‘Mooi zo! Dan feliciteer ik je met je nieuwe woning.’

‘Dank je wel.’ Met rode wangen van opwinding schudde ze zijn uitgestoken hand.

‘Ik zal het papierwerk direct voor je in orde maken.’

Trrrrr trrrr. Vanuit zijn binnenzak haalde hij een piepklein mobieltje tevoorschijn. ‘O, dat is de zaak. Excuseer me even.’

Ze knikte en wachtte tot hij de deur achter zich had dichtgetrokken. Toen sloot ze haar ogen en zoog haar longen vol lucht. Haar eigen appartement. Ze kon wel juichen. Een nieuw begin! Een eigen huis in deze heerlijke onbekende maar veelbelovende stad. Ze zou mensen leren kennen, plekjes ontdekken, een nieuwe hobby oppakken. Het voelde goed. ‘Dit gaat lukken, Elin,’ zei ze zacht, ‘niemand houdt je nu nog tegen.’

2

‘Ik weet zeker dat het onwijs leuk wordt,’ zei Pascalle, driftig schuddend met een bus slagroom om er nog een laatste beetje uit te krijgen. ‘Parijs is een geweldige stad! Oké, het huisje van Laurent is nogal mini en ik moet een baan zien te vinden, maar desnoods ga ik ergens achter de bar staan. Bier tappen en wijn schenken, hoe moeilijk kan het zijn?’

‘Natuurlijk, je vindt vast snel iets. En als het niets wordt, kun je altijd nog bij mij intrekken. Plek zat.’

Elin keek naar haar vriendin die een gigantisch stuk aardbeienvlaai met slagroom in haar mond propte, haar tweede. Dat hoefde zijzelf niet te proberen; bij haar vlogen de kilo’s er al aan als ze alleen maar aan de vlaai róók. Daar had Pascalle geen last van, onder haar skinny jeans en een strak paars truitje was geen vetrol te bekennen. Irritant. Ze zou soms willen dat haar vriendin er iets minder goed uitzag. Pascalle was ook de enige vrouw die ze kende die glansrijk wegkwam met kort haar. In eigenwijze plukken piekte het alle kanten uit, en vreemd genoeg stond dat nog charmant ook. Elin streek door haar eigen lange haar, dat ze elke ochtend zeker een kwartier moest föhnen om te voorkomen dat het in de loop van de dag pluizig werd. Ze zuchtte. Pascalle was haar beste vriendin en ondanks de steek van jaloezie die ze soms voelde over haar te leuke voorkomen, zag ze haar niet graag vertrekken. Ze had

het niet met zoveel woorden gezegd, maar in haar keuze voor deze stad had Pascalle een behoorlijk grote rol gespeeld. Het was een geruststellende gedachte geweest een nieuw leven op te bouwen in een vreemde stad waar tenminste één persoon woonde die ze al kende en die ze kon vertrouwen. Maar net toen ze haar appartement had gekocht, vroeg Laurent Pascalle naar Parijs te komen; en dat deed Pascalle maar al te graag. Erg jammer, maar Elin had er niets van gezegd. De verhuizing naar deze stad was een stoere move geweest die haar het gevoel gaf de teugels na lange tijd weer een beetje in handen te hebben. En dat gevoel wilde ze niet afzwakken door toe te geven dat ze het opeens een stuk minder aantrekkelijk vond nu Pascalle wegging. Bovendien zou het geen effect hebben; haar vriendin was toch niet tegen te houden.

Ze keek om zich heen. Pas drie weken geleden had ze de sleutel gekregen, maar ze had er al een sfeervol huis van weten te maken. De planken op de vloer, het stoere vloerkleed en de muur die Pascalle in een zachtbruine tint had geverfd, zorgden voor een warme uitstraling. De bank had grote kussens om lekker in weg te zakken. Achter de bank sierde een boekenkast de muur en in de hoek was plaats genoeg voor een vierkante eettafel met vier stoelen. De stoelen kwamen van de zolder van haar moeder. Ze had ze geschuurd en opnieuw gelakt. Het resultaat mocht er zijn. Vandaag was Pascalle komen helpen met 'het puntje op de i', zoals ze het zelf noemde: het kopen en naar boven slepen van een enorme palmvaren, die nu stond te pronken in de hoek naast de bank.

Met een zucht gaf Pascalle haar strijd met de slagroombus op. Ze stak het laatste stuk aardbeienvlaai in haar mond en strekte zich uit op de bank. 'Ja, je hebt er echt een paleisje van gemaakt. Mooi huis, goeie baan; nu nog een leuke vent en je

bent klaar! Ik heb hier in de straat al een paar fraaie exemplaren zien lopen, hoor. Maar ze halen het natuurlijk niet bij Laurent.'

Elin knikte instemmend. Die week was ze begonnen als grafisch vormgever bij een reclamebureau. Ze had op goed geluk gereageerd op een oproep op Monsterboard en kon tot haar verbazing na één gesprek al aan de slag. Haar baas en collega's leken prima mensen en het bureau lag op tien minuten fietsen van haar huis. Ze kon haar geluk niet op: opeens ging alles voor de wind. Alleen het vertrek van Pascalle was een minpuntje. Sinds hun kennismaking op het grafisch lyceum, tien jaar geleden, waren ze goede vriendinnen. Laurent was een knappe vent, dat zeker. Maar ook arrogant, en hij keek je nooit recht aan. Elin mocht hem niet, maar had dat nooit tegen haar vriendin gezegd. Die was al maanden in een euforische stemming haar vertrek aan het voorbereiden.

'Ik zal je missen.'

'Ach gek, je kunt toch altijd langskomen? En voor je het weet heb je hier een berg nieuwe vrienden. Ben je mij allang vergeten.'

3

Ze werd wakker van een zacht krassend geluid. De wekker op de vloer naast haar bed stond op kwart voor zeven. Het was zaterdag, de eerste dag in haar nieuwe huis die ze helemaal zelf in kon vullen. Ze had ernaar uitgekeken. Na de drukte van de verhuizing en de eerste weken op haar werk, waar ze aan alle collega's was voorgesteld en meteen flink aan de bak had gemoeien, verlangde ze naar een dag voor zich alleen. Gisteravond had ze een boodschappentas vol lekkers gehaald. Ze zou ontbijten met chocoladebroodjes uit de oven, aardbeien met Franse kwark en een glas verse jus. 'Kwart voor zeven,' mompelde ze. Nog veel te vroeg. Ze zakte terug in haar kussen toen ze het opnieuw hoorde: een zacht krassend of schurend geluid, alsof iemand een stuk schuurpapier over de muur haalde, niet ver van de voordeur.

Ze zwaaide haar benen uit bed, schoof in haar pantoffels en liep voorzichtig naar de voordeur. Het spionnetje in de deur bood zicht op het trappenhuis, waar ze naast haar voordeur de trap naar boven zag en verderop de trap naar beneden en de deur naar het gezamenlijke dakterras. Het trappenhuis was verlaten. Ze draaide de sleutel om in het slot en opende de deur. Als iemand haar gevraagd had te voorspellen wat ze zou zien, was haar dat nooit gelukt. Op de deurmat zat een leegaan. Groen met bruine vlekken, stekels op zijn rug en com-

pleet met staart toch gauw een halve meter lang. Elin deinsde achteruit, de deur weer bijna dichtgooiend. Een leguaan. Hier? Langzaam trok ze de deur weer verder open. Het dier zat er echt, schijnbaar volkomen op zijn gemak, en keek nieuwsgierig naar haar op. Langzaam bewoog het zijn staart over de kokosmat voor haar deur, wat een raspand geluid veroorzaakte. Van de eerste schrik bekomen, opende Elin de deur helemaal en zakte door haar knieën. ‘Hé, wat doe jij hier?’ fluisterde ze tegen het dier. ‘Ben je verdwaald?’

Ze strekte haar arm uit om het dier te aaien, maar toen klonk een barse stem: ‘Niet doen!’ Met een gil sprong ze over-eind en keek recht in het gezicht van een jongen van een jaar of twintig. Hij snelde de laatste treden van de trap af, knielde naast de leguaan en pakte het met een geroutineerd gebaar op.

‘Sorry, maar hij kan bijten,’ zei hij. Ze zag dat hij snel zijn blik over haar versleten slaapshirt en joggingbroek liet glijden. Ze stapte terug in haar hal en verschool zich half achter de deur.

‘Is-ie van jou?’

‘Ja, dit is Fred. Hij loopt wel vaker weg.’ De jongen keek van Fred naar Elin weer naar Fred, en sloeg toen zijn blik neer. Zijn haar was ongekamd, een veeg pindakaas sierde zijn rechtermondhoek en zijn kakishirt zat vol vlekken. Elin had hem nog niet eerder gezien, maar dat gold voor bijna alle bewoners van het appartementencomplex. De eerste week was ze een man en een vrouw tegengekomen die zich vluchtig hadden voorgesteld als ‘Hans en Margot van de derde etage’ en sindsdien had ze geen burens meer gezien. Blijkbaar was iedereen hier op zijn privacy gesteld.

Plots deed de jongen een stap naar voren en stak zijn hand uit. ‘Ik ben Rogier.’

‘Hoi, Elin,’ zei ze en ze schudde zijn hand. ‘Woon je hierboven?’

‘Ja.’

‘Dan ben ik je nieuwe onderbuurvrouw,’ glimlachte Elin, die zich in haar outfit wat ongemakkelijk voelde.

‘Ja.’ Rogier aaide de leguaan zacht over zijn kop. ‘Fred vindt het fijn om los te lopen in mijn kamer en ik had niet in de gaten dat de deur openstond. Voortaan zal ik beter opletten.’ Hij keek naar Elin alsof hij wilde peilen wat ze van de situatie vond. Toen hij merkte dat zij niets zei, draaide hij naar de trap. ‘Ik ga weer naar boven, Fred moet in zijn terrarium. Hij kan niet tegen tocht.’

‘Oké.’

Rogier stapte de trap op, bedacht zich en draaide om. ‘Als je wilt, mag je wel een keer komen kijken. Kun je zien hoe Fred woont.’ Met een verlegen lachje keek hij Elin aan. Maar nog voor ze kon antwoorden, spurtte hij met twee treden tegelijk de trap op. Elin keek hem na, checkte nog even de nu lege deurmat en ging weer naar binnen.